

- 809 Ad secundum dicendum est Judices domicili, & originis, esse competentes, & legitimos ad cognoscendum de delictis subditorum, tam via inquisitionis, quam accusationis, ut superius late diximus; verum si requirantur à Judice loci delicti, ei debere cedere, remittereque delinquentem, quoniam ille potior est: inter legitimos vero, & competentes potest quis esse characteris praestendus, quemadmodum inter credidores, tametsi omnes sint veri, fieri potest, ut aliquis sit potior, cui carceri cedere debeant.
- 810 Nihilominus ego pro concordia tantorum virorum novitatem limitare predicam primam subampliationem, ut procedat quidem in delictis publicis, secus in privatis. Ratio est, quoniam in publicis principialis offensa fit Reipublica, ratione cuius quilibet populo potest accusare, & publica, in his de publico judic. Ubfembecius in par. 1. art. 4. & Cuiacius ad tit. ff. eodem, Diarenus l. 1. disput. cap. 37. minus vero principialis sit parti, seu private personae offensa: at in privatis contra principialis offensa sit parti, seu private personae, accessoria vero, & secundaria sit Reipublica; ut colligitur ex traditis ab Ubfembecio in paratilia, ff. de privat. delict. ex n. 3. Cuiacio eodem titulo, & Diarenus dicto c. 37. post medium, probatque elegans text. in l. locatio. 9. §. quod illicite, ff. de publico, & veligal. Quo sit, ut eorum exercitatio soli offenso, non ceteris permittatur, ex quo colligitur, ut volente offendo in delictis publicis non possit praejudicari juri Reipublica offensae primario, & principaliiter l. juris gentium, 7. si pacifcar, ff. de pactis; neque proposita accusatione rei apud ejus domicilium, vel originem offensa illa absorberi, & sopiri. Verum in privatis delictis, qualia sunt furta, injuria, & alia similes, cum ipse accusator sit principialis offensus, volente ipso accusare apud Judicem domicili, vel originis, reus ad locum delicti remitti non debet, quasi principialis offensa secum trahat accessoriem, & minus Principalem Reipublica; ita sit, ut in illis non obstante accusatione in domicilio proposita sit locus remissioni ad locum delicti, in istis autem non sit; cogitabis tamen an hæc concordia sit ad rem,
- Subamplia secundo predictam primam ampliationem principalem, ut sit locus remissioni delinquentis ad locum delicti, etiamsi sententia condemnationis sit prolatæ à Judice requisito, si tunc peratur remissio ad effectum exequendi sententiam. Hæc subampliatio probatur ex eadem generalitate predictarum legum decrementum, sine ulla limitatione remissionem delinquentium ad locum delicti; & quoniam in hoc etiam casu vigent superiora adductæ rationes, & textus in d. capitalium, 28. §. famosos, ff. de publico. Ita sententia Imola in leg. accusatore, 13. n. 3. ff. de publico. Fulgosius in l. 1. num. 1. C. ubi de crimin. agi oport. Alexand. in l. a Divo Pio, 15. §. sententiam Rome, 13. & 4. ff. de re iudic. Additione ad Authent. de q. s. litigantium, ad numer. 2. verb. criminali. C. de Episcop. audient. Alciatus respons. 13. n. 2. l. 7. Bossius tit. de foro compet. n. 48. Avendanus tit. de exceptionibus, n. 17. Regens Tapia l. 3. Juris Neapol. rubr. 6. in pragmat. l. n. 49. ubi de delict. quis debet conveni. ubi refert pro ea decisionem Sac. Conf. & Rovitus in pragmat. 2. n. 6. codem titulo, ubi de delict. quis debet conveni. ubi refert alteram decisionem ejusdem Sac. Conf. & Covarruvias in pract. dicto cap. 11. n. 6. versi contraria sententia, restringens se ad eum casum, quo Judex prævenit via inquisitionis, & ita ex officio tulit sententiam, verum si sententia late esset instante accusatoru, negans remissionem fieri debet; cui eidem sententia acquiescit Azevedus in l. 1. n. 25. & 26. & 27. iii. 16. l. 8. recopilat, que fuit sententia Gregorii in l. 2. tit. 29. p. 7. gloss. 2. circumscriptionem. Et quidem permissio peratur ad tribunal Ecclesiasticum Jure Ecclesiastico, vel a Clerico, qui non opposita declinatoria passus est se condemnari a laico Judice; & post ejus sententiam eriam confirmatam per alias duas conformes, ostendit se Clericus per probationem clericatus cum debitiss circumstantiis, remissio proculdubio debet fieri; non quidem, ut sententia a laicos late, que plene nullitatis virtus laborant, exequioni mandentur, sed ut literum ex integræ de causa cognoscatur. Quoniam exceptio incompetentiæ Judicis, cum jurisdictione est improrogabilis, potest opponi etiam post tres sententias conformes, ut tradit. Grammaticus deo. 61. ex n. 18. & conf. 1. post suas decisiones, n. 47. & 40. Caravitaris 65. per totum, Anastasius Germanius de sacro.
- 811 Ilud tamen, quod ad hanc rem attinet, est animadversione dignum, cum contenditur inter Baronem circaprivilegia sibi concessa, attendenda esse corum verba, & tempora concessionum, & semper censendum per privilegum posterius, non esse derogatum juri questo a tertio. Etenim Princeps nunquam censetur velle prejudicare illi, l. 2. §. merito, & §. si quid a Principe, ff. ne quid in loco publico, c. quamvis, 8. de rescript. in sexto; atque ita privilegium posterius quantumvis amplum, interpretandum quidem est, ut inferat præjudicium jurisdictioni Regiorum officialium, & missiorum, quæ pertinet ad ipsum.

ipsum Principem, qui privilegum concedit, & potest nulli facta injury de suis juribus auferre, & conferre in alium; non vero ita ut inferat præjudicium Baronibus, aut eorum ministris, quibus ante privilegii expeditionem, circa similes causas jurisdictione competebat. Quod egregie notat Follerius ubi supra, n. 69. & seqq. & n. 160. Barbosa in l. 1. art. 4. n. 112. ff. de judicis. D. Rovitus in dicta pragm. 1. n. 16. & 17. ubi de delict. quis deb. conveni. quo loco late, & optime proficitur explicacionem clausula posterioris, privilegii concessi Baroni omnino vindicandos, cum cumulatis a Capiblano in pragm. 8. p. 2. ex n. 64. & magis in specie n. 219. de Baronibus.

812 Amplia secundo principaliter predicant secundam conclusionem, & regulam, ut procedat etiam si reus, cuius remissio petitur à Judice loci delicti deliquerit in eo loco, à quo non remittendus petitur; nihilominus enim remittendus est postquam à Judice loci ubi degit, & noviter deliquerit, fuerit puniti, si delictum de quo ibi queritur, non sit major: nam eo casu, quoniam pena gravior absorbet minorem, remissio locus non erit: fecus vero si penæ sint compatibilis. Probarunt ex textu in l. si cui, 7. s. ultimo, ff. de accusationib. tradit Guido Papo dec. 202. n. 2. vers. quinto, quod non commiserit. Chassaneus in consuetudin Burgundia, rubr. 12. §. unico, n. 15. Bossius tit. de foro delicti, ex n. 8. ff. de judicis. Probarunt primo ex textu in Authent. de defensorib. civitat. c. 8. seu §. audient. collat. 3. ubi Judex, qui de majori criminis cognoscere non potest, remittit reum majoris criminis ad Judicem competentem. Secundo, quoniam facile posset delinquens imputat delicti consequi, si securus eriam est à Judice loci delicti, extra loca originis, & domicilii sui. Tertio, quoniam hanc sententiam plane probat de jure Castellæ, l. 1. 2. & 3. tit. 16. l. 8. recopilat. & de jure Regni Neapolitan. pragm. 1. & 5. ubi de delicto quis deb. conveni. quibus frumentis remittendam esse à Judice cuiusvis loci requiritur ad locum delicti ibi puniendum. Eaque sententiam ubique praxis admissa, ut restatur Clarius.

Contrarium tamen sententiam huic ampliationi quinimo Judicem requisitum si sit incompetens comparatione rei, & in illum nullam habeat jurisdictionem, non posse reum remittere ad Judicem competentem, tueruntur Antonius de Butrio in d. l. licet ratione, ultimo, n. 10. Felynus n. 8. de foro compet. Camillus Borellus ad Bellagam in speculo, rubr. 11. dicto §. ex quo prædictum, in additione, limitat. 6. Molinus de brachio seculari, c. 48. ex n. 1. Azevedus in l. 1. n. 14. cum seqq. tit. 16. l. 8. recopilat. Regens Tapia in d. pragm. 1. n. 10. ubi de delict. quis deb. conveni. Farinacius in pract. 9. n. 14. Barbosa in l. Titia 35. 2. 15. in fine, ff. solut. marimon.

Amplia tertio predictam secundam regulam, & conclusionem, ut procedat etiam in vagabundo, qui remittendus est ad Judicem loci delicti eo requirente; idque probant generales illæ rationes, quas expendebamus supra, n. 802. pro predicta secunda conclusione. Istam ampliationem docent Innocentius in cap. 1. de raptoribus, ubi Zabarella n. 3. Antonius de Butrio in cap. lices ratione, ultimo, n. 10. Panormitanus n. 21. de foro compet. Marianus Socinus in cap. postulati, n. 15. eodem titulo, Covarruvias in pract. d. cap. 11. n. 7. in princip. Azevedus in l. n. 33. tit. 16. l. 8. recopilat. Regens Tapia in d. pragm. 1. n. 18. Ayles in c. 27. Prætorum, verb. entreguen, n. 15. Avendanus respons. 40. n. 9. Follerius in constitut. Capitaneorum, ex n. 56. Facheus lib. 9. controversiarum, cap. 24. Decianus tract. crimin. lib. 4. c. 13. n. 7. & 19. n. 12. Menochius de arbitrar. l. 2. casu 531. num. 3. Salcedo ad pract. Bernardi c. 9. additione ad verbum puniri, liter. D. Didacus Perez in l. 2. tit. 14. l. 8. ordin. amen. gloss. 2. pagin. 274. col. 1. vers. quarto ulterius, Barbosa tametit limitat in d. l. heres absens, 19. §. proinde, in articulo, de foro delicti, n. 12. & 13. ff. de judicis; & est magis communis sententia: non est enim ulla ratio cur vagabundus à regula generali sit eximendus.

813 Contrarium tamen sententiam, quinimum vagabundum captum ad locum delicti remitti non debere à Judice, apud quem inventur, etiam requisito, sed puniri posse ab eo, sequuntur Duenas regul. 378. forum, limit. 4. Guido Papo dec. 202. n. 1. vers. tertio, quod delatus, Farinacius in pract. 9. 7. n. 14. Molinus de brachio seculari, c. 45. n. 10. & 11. Chassaneus in consuetudin Burgundia, rubr. 12. §. unico, n. 12. Borellus ad Bellagam in speculo, rubr. 11. §. ex quo prædictum, in additione, limitat. 5. Fundamentum est, quod vagabundus ubique puniri potest, ubique conveniri, Judexque quilibet cujuscunque loci, in quo inventur, est legitimus, & competens, ad eum puniendum, ut plurimis relatis notat Farinacius dicta 9. 7. n. 13. & nos diximus supra, quest. 1. n. 47. Ergo Judex loci, ubi reperitur, non tenetur eum remittere.

814 Sed non est recedendum à predicta tertia ampliatione, quæ est magis vera, & magis communis; tametsi Regens Tapia, ubi supra, dicat contrarium servari. Fundamentum autem, quo contraria sententia nititur, facile corrut, concessio antecedenti, negataque consequentiæ. Etenim fieri potest, ut quis sit Judex competens delinquentis, & nihilominus teneatur remittere ad alterum competentem potiori, & juris prærogativa preferendum circa delicti cognitionem, ut recte animadvertisit Covarruvias in pract. dicto 1. 11. n. 12. versi, nec sequitur, & ego notavi jam supra, n. 803. Talis autem est Judex loci delicti, ut superioris sepe repetitum est, & probatum. Itaque (quod ex eo sit) vagabundus non poterit Carleval. de Judicis, Tom. I.

nem delictorum, Republicæque communem securitatem provenientem ex malorum hominum terrore, & perse-
quitione, ne se alicubi tutos existimant. Cui animadver-
sioni convenit lamentatio Molini de brachio fæculari, di-
cto c. 41. n. 8. in fine, & n. 9. Quoniam enim alio modo po-
terunt exequitioni mandari decisiones textus in dicta Au-
thent. ut nulli Judicium, §. si vero quis comprehensorum, col-
lat. 9. & cæterorum concordantium?

Secundo respondet Barbola in d. l. hæres absens, §. proinde, in articulo, de foro delitti, n. 84. ff. de judiciis, cui eidem responsori videtur acquiescere Molinus dicto cap. 41. n. 5. prædictum textum procedere in exemptis, quorum comparatione ordinatus non solum est incompetens, sed etiam incapax. Judex autem requisitus, ut reum remittat, tametsi sit incompetens, non est incapax; redditur autem competens quoad hunc effectum à lege, quæ jubet eum remittere delinquentes ad locum delicti. Quæ quidem responsio non videtur universim vera, siquidem permittitur non solum incompetentis, sed etiam incapaci remittere in multis casibus. Laico enim Judicii, qui comparatione Clericorum est incapax, permittitur in fragranti criminis Clericum capere, ut eum remittat ad Ecclesiasticum, cap. ut fame, de sententi. excommunicat. dixique supra quest. 3. n. 158. & ubi est suspicio, aut periculum fugæ possunt exempti capi ab ordinario, ut notant Zoharrus in libro de iure ecclesiastico, cap. 1. l. 1.

Zabarella in *clem.* i. n. 16. de offic. ordinari. Panormitanus
in cap. cum non ab homine, 10. n. 10, 11. & 12. Felynus n.
3. de judicis, idem Panormitanus in cap. licer, ultimo, n.
11. vers. puto tamen, Felynus n. 7. de foro compet. Min-
fingierius singularum observationum, centur. 2. observat.
65. Cöchier de jurisdictione, tom. 1. part. 2. quest. 45. n.
10. & p. 4. quest. 52. ex n. 1. confirmans utrobique aliis
exemplis. Accedit quod cum Judex loci delicti requirit
alterum ejusdem Regni, vel Provincie, apud quem
reus dedit, ut eum ad se remittat, invocat ejus bra-
chium, & auxilium: ut vero auxilium præstet Judex re-
quisitus Judici ejus brachium imploranti, non est ne-
cessarium, ut requisitus jurisdictionem habeat circa per-
sonam, aut causam, in qua brachium invocatur; quip-
pe cum soleat, etiam Judex Ecclesiasticus in causis me-
re spiritualibus, aut circa personas omnino exemptas, ut
Clericos, aut Monachos invocare auxilium sæcularis,
qui circa ejusmodi causas, aut personas, nullam juris-
dictionem habet, & nihilominus non solum impartiri
solet brachium, verum si id renuat ad impariendum
compelli, ut animadvertisimus supra, quest. i. n. 40. &
hac eadem, n. 776. Quare textus in dicto c. i. in prin-
cip. de privileg. in sexto, est accipiens, ut loquatur
in casu, quo nullum sit fugæ periculum, & in quo sit
copia Judicis competentis exemptorum, qui pro eorum
remissione facile possit adiri: tunc enim recurrendum
est ad Judicem competentem ad petendam exemptorum
remissionem, alioqui poterit etiam peti, & concedi ab
ordinario.

824 Tertio responder Covarruvias *in practic.* dicto c. II.
n. 6. Iloqui Pontifice in dicto q. 1. de remissione voluntaria, & spontanea, quam vocant ex urbanitate, quam non potest facere qui jurisdictionem non habet in reum, secus contingit in remissione necessaria, quæ sit à Jūdice requisito: nam haec fieri potest à Jūdice nullam habente jurisdictionem in reum. Etenim ad hanc exequutioni mandandam non inspicitur iurisdictio Judicis requisiti, sed requirentis. Subjunge ex Mandello. dicto cons. 208. n. 16. quod Jūdex requisitus, & ad quem mittuntur literæ hortatorię, seu subsidiales, efficit in earum exequutionem, censeri efficere, velut delegatum à requirente; & mittente literas. Addo ego, vel saltem tanquam Judicem minorem mandato Judicis majoris: nam requisitus censetur minor, & requirens major, ut docet Bartol. in l. cum quadam, 19. in principio, n. 3 ff. de iurisdict. omn. judic. in l. interdum, 16. §. idem autem, infine, ff. de publican. & vectig. & Jas. in l. à Divo, Pio 15. §. sententiam Romæ, ante n. 1. post Paulum Castrensem ibid. n. 5. infine, ff. de re iudicat. quod confirmat textus idem, juxta lecturam pandectarum Florentinarum, quæ habet, si hoc jussi fuerint, significans literas hortatoriales, misfas ad alios Judices à Jūdice sententiam proferente esse, veluti præcepta, & iussiones, tribuentesque quoad hoc majorēm autoritatēm Judicii requirenti, quam requisito; quod notavi supra, hac eadem disputatione, n. 30. Ex quo sit, ut magis videatur hoc efficere Jūdex requirens, qui in reum habet jurisdictionem.

Quarto , ego novissime considero utilitatem publi-
m , quæ in puniendis maleficiis versatur , & malis ho-
nibus exterminandis , quo illis purgetur Respublica ,
ecclœ , ut ex jurisdictione Judicis requisiti , & requi-
sitis coalescat , & componatur una plena jurisdictione ,
ficiens ad efficiendum quidquid requiritur ad remis-
nem peragendam : Judex requirens est legitimus cir-
personam , & causam , sed incompetens circa terri-
tium , extra quod non potest jurisdictionem suam ex-
ere , *l. extra territorium , ultima , ff. de jurisdict. omn.*
tic. judex autem requisitus tametsi sit incompetens cir-
personam , & causam , est legitimus , & competens cir-
territorium ; ex cuius jurisdictione supplendus est defe-
nsus jurisdictionis Judicis requirentis ; ac per consequens
erque tam requirens quam requisitus simul concur-
entes ad exequendam remissionem habent legitimam ,
competentem , plenamque jurisdictionem ad peragen-
m ea omnia , quæ ad remissionem requiruntur . Quo
, ut Judex requisitus adjuvans jurisdictionem requi-
sitis , eamque supplens , & complens ex instituto le-
m id præcipientium possit adhibere causæ cognitionem
remissionem necessariam , & capere personam , ca-
que omnia explere , quæ ipse solus , si seorsim de-
usa cognosceret sine excitatione Judicis requirentis ,
ne efficere non posset .

Jam autem prædictam secundam regulam, & conclu- 825
nem sic ampliatam limita primo, ut procedat si à Ju-
dice legitimo, & competenti petatur remissio; secus erit
non petatur: nam eo casu remissio locum non habe-
. Ratio est, quoniam Judex remissurus, aut est incom-
ens, & neque potest, neque tenetur remissionem fa-
re ex officio, cum de causa tangente reum cognoscere
non possit, aut est legitimus, & tunc potest de causa co-
nocere, & eam definire, & sententiam exequutioni
condare, nullo obstante impedimento illato à Judice
priori; ac per consequens non tenetur reum remittere
officio. Bene verum est posse ipsum, si velit ex urbanis-
e remittere, ut superius tetigimus, dum de remissio
Domini à Pilato ad Herodem meminimus. Caveat
o Judex ex urbanitate remittere, ne id faciat ex zelo
sili zelo Pilati; non est enim eradicatum è mundo se-
n similium Pilato Judicium. Hanc limitationem tra-
uerunt Paulus Castrensis in l. 1. n. 6. C. ubi de crimin. agi
rt. Guido Papæ dec. 202. n. 2. versic. sexto. Boerius
29. n. 4. Thesaurus dec. 90. num. 7. Peguera dec. 66.
n. 17. Covarruyas in prakticis, cap. 11. num. 5. vers.
arto erit animadvertisendum, Antonius Gomez tom. 3.
riarum, cap. 1. n. 87. vers. sed breviter in hoc articulo,
endanus respons. 40. num. 5. Fachineus lib. 9. controver-
rum, c. 20. Borellus de Bellugam in speculo, rubr. 11.
x quo prediximus, in additione, limit. 10. Decianus tra-
ct. crimin. l. 4. cap. 19. num. 1. Farinacius in praxi, q. 7.
n. 38. Azevedus in l. 1. num. 35. & 36. tit. 16. l. 8. reco-
Cevallos in specul. practicar q. 678. n. 18. & 19. Mo-
sus de brachio seculari, c. 45. num. 2. Regens Tapia in
gmat. 1. num. 24. & 25. Regens Rovitus ibi, num. 65.
de delict. quis debet conven. Follerius in constit. Capita-
rum, n. 31. qui ibidem ex n. 32. latius tractat, an &
omodo procedat de jure, & praxi Regni Neapolita-
norum. Sublimitatque Azevedus ubi supra, ut non procedat
aliter fuerit lege expressum, ut re vera expressum
jure Castellæ in l. 13. tit. 13. l. 8. recopilat. remissio
in casu illius esse faciendam, etiam si non peta-
tur; quare sublimitanda est jure Castellæ in casu d. l.
prædicta limitatio.

826

Limita secundo, ut remissio fieri debeat cum petitur
Judice constituto sub uno, & eodem Principe, & Re-
publica, cui subjicitur Judex requisitus, non vero debeat
ri à Judice requisito, cum petitur à Judice subdito alteri
incipi, aut Reipub. apud quem est commissum delictum.
obat hanc limitationem apud nos Hispanos, l. 18. tit. 1.
7. ubi notat Gregorius glōs. 4. atque ita sentiunt Baldus
l. Praes, 3. n. 4. ff. de offic. Praefid. & in l. 2. n. 2. C. de
vis fugitivis, Paulus in l. 1. n. 6. C. ubi de crimin. agi oper.
Iglosius consil. 149. n. 2. Boetius dec. 29. num. 5. Au-
rius ad Capellam Tholosanam dec. 320. num. 1. & 2.
epatus in compend. variarum, tir. 134. c. 3. vers. remissio
linquentis, Fachineus l. 9. controversiarum, cap. 23. Ju-
rus Clarus l. 5. sentent. § fin. q. 38. n. 21. Decianus trāt.
imin. l. 4. cap. 19. n. 10. Farinacius in praxi criminal.
7. n. 25. 29. & 31. Covarruvias in practic. c. 11. numer.
9. Afflictis in constitut. pœnam eorum, n. 88. lib. 2. rubris.

3. Chassanæus in consuetudin. Burgundia, rubric. 12. §. unico, n. 14. Peguera dec. 66. n. 6. & 7. Borellus ad Bellugam in speculo rubr. II. §. ex quo prediximus, in additione, limitat. 3. vers. qua tamen, Molinus de brachio seculari, l. 3. c. 43. ex n. 2. Barbosa in l. heres absens, 19. §. proinde, in articulo de foro delicti, ex n. 131. ff. de judiciis. Quam sententiam esse communi usu, & praxi Christiani orbis receptam dicit ex multorum autoritate Covarruvias, & alii. Ratio autem hujus limitationis est ea, quam superiorius commemoravimus, num. 741. quoniam cum duæ civitates, aut oppida, pertinent ad unum Regnum, & Principatum, sunt velut duo membra unius, & ejusdem corporis: cum vero unum membrum offenditur, totum corpus laeditur, læsiisque unius partis cedit in damnum totius. Ita sit, ut si quis in una Regni parte, seu loco delinquat, videatur ceteris omnibus, & toti Regno damnum inferre scandalo oberto ex maleficio: inde fit, ut se coadiuent. Judices unius Principatus ad capiendum, & puniendum delinquentem, quasi tunc tua res agatur, paries cum proximus ardet. At cum civitates, vel oppida ad diversos Principatus pertinent, non censemur efficere unum corpus, & cessat praedicta ratio. In quem eundem sensum accipiendos, & interpretandos esse Cynum, Bartolum, Baldum, Panormitanum, & plurimos alias Doctores, quos in dicta q. 38. n. 20. refert Julius Clarus, dum dicunt, consuetudine introductum esse ut remissiones non siant ex una civitate Italie ad aliam, quarum separatae sunt jurisdictiones, & territoria, existimat idem Clarus ibidem, n. 21. & Farinacius dicta qu. 7. n. 29. vers. secunda, & vers. tertia, Card. Tuscus lit. R. concl. 152. n. 19. cum seqq. & Molinus de brachio seculari, l.

cienda remissio delinquentium ab uno ad alterum. Ita sentiunt Belluga ubi supra, Avendanus respons. 40. n. 7. Peguera dec. 66. n. 7. in fine, & n. 8. 9. 10. & 11. Molinus de brachio seculari, l. 3. c. 43. ex n. 4. Barbosa in d. l. heres absens, & proinde, in articulo, de foro delicti, n. 142. ff. de judiciis.

Amplia secundo praedictam secundam limitationem, ut ex diversis Regnis, & Principatibus non sit facienda remissio, etiam si Regna, & Principatus sint confederata. Ita sentit Bartolus in leg. non dubito, 7. n. 3. ff. de captiv. & in postlim. revers. Baldus in l. exequitorem, n. 33. C. de exequunt. rei judic. Fulgosius conf. 149. n. 1. Decius in l. ultima, n. 15. ff. de re jurisdict. omn. judic. Barbosa ubi supra, n. 135. cum seqq. Farinacius in praxi, q. 7. n. 6. vers. sed hec, qui pro contraria sententia refert Bartol. & Baldus sed ego non video cur sibi persuaserit Bartolum esse in contraria sententia, cum solum dicat ex statuto civitatis fieri posse, ut delinquentes in civitatibus fœderatis in illa puniantur, quod nullus negabit, ut recte admonet Menochius de arbitrar. l. 1. q. 100. n. 10. ex quo tamen nihil infertur contra conclusionem praesentis ampliationis. Ratio autem ejus est, quam reddit Baldus, ubi supra, quoniam videlicet confederatio non operatur plus, vel minus, quam distent leges fœderis, & pacta confederatorum, quod etiam notavit Angelus in q. 8. renovata guerra, n. 6. in fine. Ergo ex sola confederatione non sit, ut debeat ex uno Regno ad alterum fieri remissio.

Limitanda tamen est primo ampliatio iste, ut dumtaxat locum habeat cum tractatur de remissione rei facienda ex necessitate, quæ ex diversis Regnis fieri non debet; secus dicendum est de remissione ex urbanitate, & spon-

c. 43. ex n. 1.
828 Ex quo infertur in foro Ecclesiastico remissionem quibusvis Provinciis Christiani orbis locum habere. Ratio est, quoniam omnes Judices Ecclesiastici subsunt unius capituli, scilicet summo Pontifici Romano, & omnibus Christianorum Provinciæ efficiunt unum corpus Ecclesiæ, suntque ejus membra sub uno capite, cap. c. Etia per mundum, 9. q. 3. notat Felynus in cap. licet ratione, ultimo, n. 11. de foro compet. Belluga in speculo Principum, rubr. 11. §. jam supra, n. 2. Barbosa ubi supra, n. 13. c. 124. Baiardus ad Clarum. §. fin. a. 28. n. 80.

829 Amplia primo prædictam secundam limitationem principalem, ut idem quod dictum est de multis, & diversis Principatibus, ut ex uno ad alterum non sit facienda collinquentium remissio, procedat etiam si diversi Principatus sint sub uno Principe, ut contingit in Regnis Castellæ, Aragoniæ, Lusitaniae, Flandriæ, Neapolis, & Sicilie ultra Pharum, subditis eidem Domino nostro Regi Philosopho IV. quem Deus Optimus Maximus diu servet incolimem: nam ex uno istorum Regnorum ad alterum remissio fieri non debet. Ratio est, quoniam cum Regna non uniuntur accessorie, ita ut unum alteri accedat, & finum cum illo, regaturque legibus illius; cui accedit; quod modo videntur unita esse Regno Castellæ, Regna Indorum occidentalium, & Regno Lusitaniae, Regna Indiae orientalium; sed conjunguntur æque principaliter, ita unumquodque regatur suis legibus, quemadmodum regebatur ante unionem; considerari debent, ac si essent omnino separata, ut notat Belluga ubi supra; & personam Regis, quamvis una, subit vicem duorum Regum; secretæ enim sunt Jura, quamvis in unam, & eamdem personam concurrant, l. tutorem, 22. ff. de iis, quib. ut indigni & in omnibus, & per omnia de illis judicatur, quasi essent subdita diversis Regibus, juxta celebrem Bartoli doctrinam in leg. si convenerit, 18. §. si nuda, n. 1. 2. & 3. ff. de ygnorat. act. quam sequuntur Gregorius Lopez in l. 27. tit. 7. par. 1. gloss. 3. in l. 4. per textum ibi tit. 12. eadem part. glossa 1. & seqq. & in l. 7. tit. 20. par. 3. gloss. 3. Rolandus Valle tract. de lucro dotis, qu. 85. ex num. 2. Azevedus rubrie. tit. 2. n. 215. lib. 6. recopilat. Guttietz lib. 3. prædicar. q. 17. & 18. ex n. 215. Gonzalez in regul. 8. Cancellar. gloj. 5. §. 7. ex n. 26. C. num. 119. cum seqq. Mattienzu in l. 1. tit. 1. l. 5. recopilat. gloj. 6. Fulvius Constantius in leuistica, n. 159. C. de classificis, l. 1. Menochius conf. 165. ex n. 7. l. 2. Barbola ubi supra, n. 142. cum seqq. Scipio Rutilus conf. 102. n. 16. l. 2. qui alios allegat. Predicta autem Regna Regis catholici Domini nostri unita sunt aequaliter principaliter: quodlibet enim regitur suis propriis legibus, quibus regebatur ante unionem cum aliis, ut nota Gonzalez ubi supra, n. 132. ac per consequens quasi existent Regna sub diversis Principibus constituta, non est f